

Eugen Dorcescu

NIRVANA

NIRVANA

Eugen Dorcescu

© Eugen Dorcescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DORCESCU, EUGEN

Nirvana / Eugen Dorcescu. - Timișoara : Mirton, 2014
ISBN 978-973-52-1482-1

821.135.1-2

NIRVANA
– o *postbiografie* –

Eugen Dorcescu

Olimpiei-Octavia. In memoriam

EDITURA MIRTON
Timișoara, 2014

Prolog
(Nirvana)

Pierduți fiind, ca-ntr-un abis,
În ziua sumbră și vulgară,
Să nu te-ndurerezi, mi-ai zis,
Cu glas timid și indecis,
Ce-ți spun acum să nu te doară.
Dar am visat același vis
Azi-noapte, pentru-a treia oară.

Murisem. Și-n văzduhul pur
Al celor care nu există,
Pluteam: un fluture de-azur,
Fără esență și contur.
Nici pomeneală să fiu tristă,
Să simt regret, teroare, vină,
Disarmonie, armonii...
Nimic din toate-acestea. Ci
O fericire genuină.
N-am întâlnit nici morți, nici vii,
Nici timp, nici spațiu, noapte, zi...
Zburam, cu aripi străvezii,
Precum lumina în lumină.

Nu erau ceruri, nici pământ.
Dar nici nu le doream. O, nu !
Mă stăpânea un singur gând:

Să te găsec, să fii și tu
Cu mine, unde eu eram.
Un gând, ca un fuior de vânt,
Un gând, ce mă purta vibrând.
Te căutam, te căutam,
Zbor lângă dor adăugând.
Te căutam. Și-mi petreceam
Eternitatea căutând.

2011, decembrie

1

Mi-e greu, iubita mea. Dar n-am de-ales.
Exhib certificatul de deces
La un ghișeu, apoi la alt ghișeu.
Și actul care-arată cine-s eu.

E totul cât se poate de firesc.
E inuman, dar foarte omenesc.
Alt gest convențional, alt chip smerit
Spunându-mi, zi de zi, că ai murit.

2

Scumpa mea și
adorata mea,
pentru ce m-ai părăsit?
Strig din adâncuri și
nu mă auzi.
Privește-mă-n ochi:
sunt de lacrimi uzi.
Vrei și tu, asemenea
Domnului,
ca jertfă supremă,
un suflet zdrobit?
Ce liniște! Ce
pustiu! Ce tăceri!
Nimeni. Nimeni. Nimeni.
Doar eu.
Vremea e neagră și grea.
Spațiul e greu,
Cerul
e greu.
Nu mai pot îndura.
Nu mă mai pot îndura.
Cât de teribil mă-ncerci, Tu,
Dumnezeul meu preaslăvit!
Cât de amarnic, de greu!

Cine sunt eu, să mă iei
astfel în seamă?

Cine sunt eu?

Dumnezeul meu, Dumnezeul meu,
de ce m-ai părăsit?

3

Cum umbli tu prin văile acele,
lipsită fiind de straja mâinii mele?
Căci ție, scumpa mea,
îți era teamă
de-o frunză-n zbor, de-o
gâză, de
o scamă...
Cine-ți îndreaptă pasul
și ți-l poartă
de-aici, din veghea mea,
spre neagra poartă?
Mă rog, nădăjduiesc să-L vezi,
să ai
Păstor și-Ocrotitor pe El Shaddai*.
Să nu te sperii. Domnul e cu
tine.
Mai bun și mai puternic decât mine.

Cum de-am ajuns aici? Cum
de-am ajuns?
Răspunsul se-anulează în
răspuns.

---

* El Shaddai – Dumnezeuul cel Atotputernic (ebr.).

4

E oare cu puțință:
Niciodată?
Niciunde? Și
nicicum?
Și nicăieri?
De ce-a mai fost
ce-a fost? De ce
să speri? De ce să
crezi că e ce nu se-arată?
O, îndoială crudă,
blestemată!
M-am rătăcit. Rostesc
blasfemieri.
Cine sunt eu să
judec? Lumea toată
mă-neacă în nădejdi și-n
mângâieri.
Dar nu mi-s de folos.
Mă sting și
pier
de jale după
ființa adorată.

Răspunde-mi, El Shaddai. Atâta-Ți
cer:
E cu puțință oare:
Niciodată?

5

Cum de ai fost în
stare să
mă lași,
să te duci
- încotro? -
cu frumoșii tăi pași?
Cu aceiași pași minunați
de demult
bați acum
al negurii drum?
N-am văzut pe nimeni,
niciunde, nicicând,
atât de elegant și
de nobil
călcând.
Mă întreb: Cu-adevărat
m-ai iubit,
de vreme ce-ai plecat într-atât,
c-ai murit?

Mă întreb și-apoi tac. Am
tăcut.
Lunec în bezna deznădejdiei, ca
un orb, ca un
mut.

Știu c-ai fi vrut să
rămâi. Însă
n-ai mai putut.

Atât ne-a fost
dat.
Îmi stăruie-n auz,
noapte și zi,
neîncetat,
cuvântul tău de
atunci,
sugrumat,
îndepărtat,
împăcat:
Nu pot.
Nu mai pot. S-a
terminat...

Ai simțit
că negrul mesager
a venit
și-a lovit.

6

A mai trecut o zi. Și-o noapte grea.
Și-am mai trecut și eu, frumoasa mea.
Înot în râul timpului, m-avânt,
Să te ajung din urmă mai curând.
Înot cât pot de iute, și mă zbat,
Dar râul curge lin, netulburat,
Curge senin, și crâncen, și barbar.
Vrea să pricep ce-nseamnă “în zadar”.

7

“S-a stins o doamnă!”

Așa mi-a scris, în
epistola lui,
consolându-mă,
prietenul meu Marian.

Da, i-am răspuns.

S-a stins o doamnă,
adorata mea doamnă.

Toamnă-i și-acum. Ca mai ieri,
ca mai an.

Dar e-o altfel de toamnă.

Am îmbrăcat întunecata,
cernita-mi

armură,

de bătrân cavaler,

loial unei singure

doamne.

Fiindcă n-o mai găsesc.

Și resimt până-n inimă

boldul rece, de fier,

al thanaticei toamne.

Trec ore, și clipe, și zile, și nopți,

răsar și apun

soarele, luna.

Toate se schimbă. Toate și toți.

Însă stirpea mea-i alta:

eu sunt un străvechi trubadur,
un uitat cavaler,
care-și așteaptă,
împotriva oricărei
speranțe,
stăpâna.

8

Ce frumos au slujit,
ce sublim au
cântat
preotul Ioan și-nsoțitorii lui,
acolo-n mulțimea de oameni și
îngeri,
lângă sicriu.

I-am ascultat,
mirându-mă,
cum mă mir și acum,
că sunt viu.

Tu ai rămas, tot timpul, cu
ochii închiși. Tu dormeai.

Părea că nu-ți pasă de
ce se întâmplă,
de ce s-a-ntâmplat.

Unde erai?

Lângă Cel invocat?

Îl vedeai

pe Cel ce-a murit și-a-nviat?

De mine, de dragostea noastră
îți mai aminteai?

De iertări, de păcat?

O, atotputernice, atotțiitorule,
o, nimicitorule El Shaddai!
Tot ce mi-ai dat, mi-ai luat.

9

În lumea asta hâdă ți-a
fost greu.
Dar ai rămas aici
de dragul meu.
Ții minte clipa-n care
te-am văzut?
Ea, clipa de demult, de
la-nceput?
Am tresărit,
căci te-am recunoscut.
Ai tresărit și tu. Privirea ta
de-aceeași revedere îmi
vorbea.
Din alt samsaric timp,
de undeva...

Apoi, cum se-alipește
val de val,
în volbura vârtejului
fatal,
așa prin veac, prin vremi,
am străbătut.
Pe brațe
te-am purtat și te-am ținut.

Și tu ai rezistat cât
ai putut.

De dragul meu, desigur,
știi prea bine.
Căci lumea asta nu era de tine.

10

(O arhi-amintire)

Era o zi senină, ca și azi
(Tu, chintesență-a zilelor senine !).
Se destrămau păduri de sumbri brazi
În urmă, pe cețoasele coline.

Călătoream, de mult, către apus,
Când drumul m-a adus într-o câmpie
Greu adâncită-n umbra viorie
A codrilor ce-o străjuiau de sus.

Și te-am zărit. Departe, în amurg,
Fixai curbura unui spațiu, care
Înainta treptat în înserare
Cu soarele și neclintitul burg.

Stăteai pe pod, sub ziduri. Te-am iubit
Acolo chiar, pe dalele curbate,
Și am rămas cu tine în cetate,
Și cred că tot acolo am murit...

Uitasem totul: codrii, lungul drum,
Cetatea, podul, gustul gurii tale...
Și brusc, mi le-am reamintit acum,
Când mi-ai zâmbit ca și atunci, pe dale.

1990

11

În seara a șaptea,
după ce m-ai părăsit
și-ai plecat,
m-am întins,
doborât de epuizare, pe
pat,
spre-a mă odihni, sau,
mai degrabă,
spre-a delira,
lângă pledul tău,
lampa ta.
Am urmărit, un răstimp, fără
vreo șansă,
fără vreun spor,
scamatoriile de la
televizor,
nepricepând de
ce se zvârcolește,
ce vrea,
lumea aceea de
mucava.
Încât, la o vreme, m-am
întors înspre tine și-am
șoptit, ca de obicei,
grijuliu:
Nu ne culcăm? E târziu...

Atunci,
absența ta, ca o stihie, m-a
izbit în adâncul
cel mai adânc.
Am simțit cum toate
ligamentele ființei
se frâng.

O, nefericitul de mine!
O, Dumnezeuul meu preaiubit!
Cât de crunt m-ai făcut
să-nțeleg.
Cât de crunt m-ai trezit!

12

Cum pot să dorm, să
umblu,
să mănânc,
în timp ce mă tot tângui
și mă plâng,
strivit la-nfățișare
și-n adânc?
E cu puțință, oare, să
mai fiu,
când ea e moartă,
viu, chiar
foarte viu?
Respingător de viu,
de trăitor,
nu pot nici să trăiesc
și nici să mor.

Vai, om mizer, nemernicit ce
sunt!
De ce m-a zămislit
așa
Cel Sfânt?
Un strop de duh și-un
munte de
pământ...

13

Oare
pentru-a mă face
întreg, întregit, împlinit,
desăvârșit,
mi-a dat El Shaddai, mai
întâi, fericirea
de-a iubi și
de-a fi
eu însumi
cu nemărginire iubit?
Iar la sfârșit,
cealaltă față, cealaltă
jumătate, reversul ființei,
al ființării,
mi-a hărăzit?
Adică suferința, chinul
cumplit
că tot ce-am iubit
mi-a răpit?
Dacă este așa, atunci,
în clipa fără sens, fără nume de-acum,
sunt, cu adevărat, împlinit,
sunt un întreg,
sunt o hidoasă enigmă, pe

care nu pot s-o
dezleg...

De ce fără tine?
Desăvârșit pentru ce,
pentru cine?

14

În clipa asta de luciditate,
Atâta-ți spun: E rău de mine, frate!
Nu pot să fac nimic pe jumătate.
Mă-nvinge-a simțămintelor putere,
Născute din iubire și durere.
Acum, când sufăr, sufăr nesfârșit,
Așa cum am iubit, când am iubit.
Cu câtă sete beau acest venin,
Sinteză rea între extaz și chin.

Iubita mea, de ce m-ai părăsit?
Te caut peste tot, nu te-am găsit.
Te joci de-a infinitul infinit?

Nu știi că mă ucide acest joc?
Eu ori iubesc, ori nu iubesc deloc.

15

Coborând din troleibuz, din
tramvai,
mă prinde vârtejul de
frunze și soare,
în care și tu
de mână cu mine
erai.

Acum, am alături, aici,
peste tot și oricând,
absența ta, tot mai concretă,
tot mai compactă, tot mai
prezentă,
tot mai angelică,
lângă umărul meu
de pământ.

Încât, încep să
uit că trăiesc.

Sunt tot mai convins
că am murit
cu tine o dată, așa
cum m-am rugat, cum
am dorit,
cum am nădăjduit
și cum El Shaddai a
binevoit
a-mplini
ce-am dorit,
ce doresc.

16

Eu am murit, mai
întâi,
atunci când n-ai
mai putut în preajma
mea să rămâi.
Apoi, când și trupul tău
marele prag l-a trecut.
Și-n fine, când
autocombustia,
când focul năvalnic și
mut,
ți-a preschimbat într-o
substanță diafană
făptura de lut.
Acum, sunt mort pe deplin.
Zadarnic mai plec
încolo și-ncoace,
mai vin.
Sunt la fel de absent,
cum absentă ești
tu.
Doar că par, pentru
reminiscenta privirii,
vizibil.
Or, nu!
Singura care mă vede cu
adevărat și mă știe
ești tu.

17

Mă absorb ochii tăi.
Ca două lacuri adânci, ca
două metafizice văi.
Chiar și-atunci când, în salonul 01,
dormei,
chiar și atunci
mă priveai.
Și acum mă
privești,
indiferent unde-ai fi, unde
ești.
Mă privești cum mă culc,
cum nu dorm, cum
rătăcesc prin
orașul pustiu.
Mă privești și te
uimești că
sunt viu.

18

(O arhi-elegie)

Sunt fericit când rup în
palma ei,
trecând prin parc, timizii
cârlegei.
Și palma ei, la fel ca-n
prima zi,
tresare și acum a tresări.
Sunt fericit pe strada veche. Ea
e ca și-atunci, demult, în
preajma mea.
Am străbătut, de nu știu câte ori,
aleile cu arbori și cu
flori,
pe care primăvara a-nceput
același zumzet arhicunoscut,
cu-aromă de stupină și de stup.

Doar ea mă mai reține-n acest trup.

2003

19

Zadarnic
încerc să învăț a
vorbi, a
umbla.
Cu nimic nu
m-aleg.
Cuvintele interlocutorilor mei
le aud, ca de dincolo de-o dublă
fereastră, și
nu le-nțeleg.
Fiindcă în minte, în
auz și în
inimă,
îmi murmură,
clipă de clipă,
glasul tău, intonația ta.
Străzile, încărcate de lume
și frunze,
sunt goale.
Șovăi printre năluci.
Tu mă scoți de acasă
și-napoi
mă aduci.
Străzile,

încărcate de
lume și frunze,
sunt țesătura
sfâșietoare
a urmelor tale.

20

Te-am visat.
Așa cum visează
un bărbat.
Căci acesta ți-am fost și
îți sunt:
un bărbat,
de dorinți sufletești și
trupești
fremătând.
Acolo, în vis, tu zâmbeai, mă
priveai,
mă știași...
Tu mă știi. Cât de
bine mă știi!
Și, cu toate acestea,
mă lași să mă sfârtece
dublele chinuri,
nu te-ntorci, nu
revii.
Mă privești din abis,
din solare
făclii.
Din văzduh.
Deși știi
ce sunt eu:

nimic altceva decât
o ireductibilă
luptă
între carne și
duh.

21

Acuma știu ce-nseamnă “fără țel”.
Acuma știu ce-nseamnă “fără leac”.
Acuma știu că, ori vorbesc, ori tac,
Nonsensul și absurdul sunt la fel.
Cunosc deșertăciunea mult prea bine,
Ca să mai trebuiască s-o deprind.
Dar nu îmi stă-n putere să cuprind
Și să-nțeleg ce-nseamnă “fără tine”.

22

Orice fac, mi se pare
că fac pe-ascuns, pe furiș,
că te-nșel.

Orice spun, mi se
pare nu că spun, că
te mint.

Fiindcă, pretutindeni și-oricând, tu
lipsești. Și

nu pot să-ți vorbesc,

să

te-alint,

ci cu alții împart

timpul meu derutat și

rebel.

De aceea, sunt trist.

De aceea, mi-e silă de mine.

Te înșel, te trădez, fiindcă

încă exist.

Cum de nu mi-e rușine?

Ființă lașă și rea,

omul descoperă explicații

la toate.

Inclusiv la micimea și

mizeria sa.

Și-a-nnobilat egoismul cu

noian de citate.

Adevărul e simplu, nemilos,

neclintit,
îl rostești într-o frază.
Adevărul cumplit
până-n inima inimii mă
săgetează:
Cum mai pot să
trăiesc,
dacă tot ce-am iubit
a murit?

23

Tu mi-ai dat
fericirea supremă
și tot tu
suferința supremă
mi-ai dat.
Acum sunt, prin dragostea
ta,
prin dragostea mea,
întreg, închegat,
acum mă-nvelesc în
giulgiul durerii,
sub a focului
vehementă emblemă.
Cum ai trecut tu,
îngerul meu,
printre ghearele lui?
Cum te-a dus el la
Cele ce sunt?
Sper că mult mai în grabă,
mai pur, mai curat,
fiindcă nu-i,
focul nu-i
precum melcii și
viermii ce roiesc și
se-mbuibă
în sinistrul pământ.

24

Atât cât mi-a stat, omenește, în
putere,
eu m-am străduit să-ți ofer,
de-a lungul vremii,
în fiecare an,
o lună de miere.
O lună de miere în toată
decența,
așa cum a rânduit, pentru
omul clădit din
pământ,
Providența.
Am viețuit, timp de o lună, numai
noi doi, departe, departe,
undeva, într-un loc izolat,
fericiți, uitând de
lume, uitând de Samsara,
de suferință, de
moarte.
Numai noi doi, numai noi,
și Cel care este,
refăcând un Eden de
poveste.
Astăzi,
mă aflu singur,
în locul

în care, pe vremuri,
șezum.
Într-un abis de
suferință și
scrum.
Singur mă aflu,
sorbind marea de-amar,
marea Samsarei,
marea
amară și rea,
de care uitasem,
de care te ferisem,
de care fugisem,
naivul de mine,
cândva.

25

În 2 noiembrie, la
al treisprezecelea ceas,
ne-am luat, cu ce
zdrobire de inimă,
bun rămas.
Preotul, cum se
cuvine, a
cântat, a slujit
și, mai către
sfârșit,
m-a rugat să citesc,
pentru ea,
dar și celor prezenți,
Psalmul Păstorului,
de mine însumi, mai
demult, stihuit.
Am citit, așadar, pentru ea,
pentru ei,
psalmul sublim, 22 (23),
l-am citit,
înconjurat fiind de-nlăcrimate
priviri,
ce ne cercetau pe noi doi,
metafizicii miri.
Apoi, sub lumina de sus,
într-o ireală tăcere,
i-am mângâiat,

peste sticla sicriului,
chipul de ceară și
miere.
L-am mângâiat și-am
rostit:
Adio, iubito! La
curândă vedere.

26

Vom sta alături, ușă
lângă ușă.
În două urne
gemene-n mormânt.
Cu mâna ta firavă, de
cenușă,
vei bate-ncet, mă
vei chema plângând,
și-ți voi răspunde
că acolo sunt,
dar că nu pot
deschide sumbra ușă
a morții, că sunt mort,
că nu mai sunt
acela care-am fost.
O grea cătușă
ne leagă cu teluric
legământ.
Să ne desprindem, deci,
tu – gând, eu – gând,
și-așa ne vom uni din nou,
zburând,
și liberi,
și eterni,
și jubilând,
ca flacăra zvâcnită din
cenușă.

27

Începe-o zi frumoasă, ca-n povești.
Și iar te-ntreb, iubito: Unde ești?
Și iar te-ntreb, și iarăși nu-mi răspunzi.
De ce? N-ai timp de mine? Te ascunzi?

De fapt, nu m-ar mira să te-nfior.
Sunt pământesc, grotesc, dezgustător.
Eu însumi mă urăsc și mă detest,
Străin cum sunt de eul tău celest.

Îmi vei șopti mereu, îmi vei șopti:
Mă cauți, știu, dar nu mă vei găsi.

Acesta-i felul tău de-a exista:
Întreaga lume e absența ta.

Îndură-te! Mai vino când și când.
Eu te aștept mereu, și-n trup, și-n gând.
Și sufletul mi-e vreaște, deschis.
Mai vino când și când. Măcar în vis.

Începe-o zi sinistră, ca un hău.
Sunt dincolo de bine și de rău.

Un porumbel la geam: E duhul tău?

28

Te-am iubit
de cum
te-am văzut.
Și-apoi, clipă de
clipă.
Viața noastră s-a
scurs și se scurge, între
început și sfârșit,
între sfârșit și-nceput,
ca un zbor duplicat de
aripă.
Și acum e la fel.
Focul, purificator element,
care totul transformă,
a-mplinit mult doritul meu
țel,
mult dorit și ardent:
să graveze, pe veci,
în nevrednicu-mi suflet,
angelica-ți formă.
Simt, cu nimicitoare delicii,
cum nevăzute mâini
de văzduh
mă strâng, mă strivesc, în
obezi și cătușe.

Te-am iubit când
erai trup și sânge
și duh.
Te iubesc și cenușă.

Te iubesc
fiind încă
trup și sânge și
duh.
Te voi iubi și cenușă.

29

Ai fost, și nu
mai ești,
și știi că ești.
Îmi taci la fel de
clar cum îmi
vorbești.
Te-aud într-un adânc
necunoscut.
Ești sufletul meu dublu,
nevăzut,
cel mai subtil, mai
nobil element.
Mai existent ca orice
existent.

Îmi spui că stai sub zarea
Celui Sfânt.
Îmi spui că ești de duh,
nu de pământ.

Tu ai trăit ca eu
să fiu ce sunt.

Tu ai murit ca eu
să fiu ce sunt.

30

Sunt neam de cavaleri și
de eroi.
Prea bine știi: mă trag din
Litovoi.
Dorm, ca strămoșii mei, pe
lănci și scut.
Și-o singură iubire am
avut.
Nu știi nici a
minți, nici
a-nșela.

De-aceea, ea. Doar
ea.
Și numai ea.

Epilog
(Psalmul 22/ 23)

Acum, că Domnul e păstorul meu,
Oare de ce voi duce lipsă eu ?
Odihnă-mi dă, pășunile sunt verzi,
Cu ape liniștite și livezi.
Îmi întremează sufletul. De rău
M-absolvă, căci ador Numele Său.

O, Doamne, chiar când calc a morții vale,
N-am teamă, că-s sub paza mâinii Tale.
Pasul mi-l lași să treacă și să meargă,
Strunindu-mi-l cu înțeleapta-Ți vargă.

Atunci când toți vrăjmașii sunt de față,
O masă-mi pui Tu, dis-de-dimineată.
Capul mi-l ungi cu mir din cel mai fin,
Paharu-mi se revarsă de prea plin.

Aceste negrăite bucurii
Întreaga viață mă vor însoți.

Voi locui în casa Domnului
La nesfârșit, prin îndurarea Lui.

Timișoara, 2014, toamna.

Tiparul executat la

IMPRIMERIA MIRTON

Timișoara, str. Samuil Micu nr. 7

Tel.: 0256-225.684, 0256-272.926; Fax: 0256-208.924;

e-mail: mirton@mirton.ro; www.mirton.ro

Absența

Absența e-o prezență negativă,
E-un gol, o așteptare, o latență.
E moarte și viață, deopotrivă –
Chiar Domnul, pentru simțuri, e-o absență.
De neatins fiind, și nevăzută,
Asociind realități contrare,
Absența naște jale și frustrare
Și-un gând de neputință absolută.
Ne-existând, nu poate să se-ascundă.
Ne-existând, nu-și neagă evidența.
Egale-i sunt teroarea și clemența...

**Absența e-o prezență mult mai cruntă,
Mai greu de îndurat decât prezența.**

Eugen Dorcescu

30 octombrie 2014

ISBN 978-973-52-1482-1

9 789735 214821